

Το «αγγελοπουλικό» πλάνο είναι ίσως το πλέον πολυσυζητημένο χαρακτηριστικό του έλληνα σκηνοθέτη. Αναλύσεις επί αναλύσεων, από τις πιο αδύναμες μέχρι τις πιο αριστουργηματικές, αδυνατούν να προσεγγίσουν το κινηματογραφικό έργο του Θόδωρου Αγγελόπουλου, δίχως να περάσουν -αναγκαστικά- από το κεφάλαιο κάδρο-εικόνα-πλάνο. Χωρίς να ξεφεύγει από τον κανόνα αυτόν, ο Θανάσης Βασιλείου επιχειρεί μία ανάγνωση του έργου του έλληνα σκηνοθέτη μέσα από μια ξεκάθαρα εικαστική ματιά.

Λαμβάνοντας υπόψη τις ομολογημένες επιρροές τόσο του ίδιου του σκηνοθέτη αλλά όσο και του διευθυντή φωτογραφίας της μεγαλύτερης περιόδου του έργου του, Γιώργου Αρβανίτη, ο συγγραφέας αναλύει, αρχικά, πώς δύο έλληνες ζωγράφοι, ο Γιάννης Τσαρούχης και ο Θεόφιλος, αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης ως *εικαστικό ίχνος* της συλλογικής ελληνικής μνήμης, για να καταλήξει στη συνέχεια σε αναπαραστατικούς παραλληλισμούς *προτεινόμενους*, αποκαλύπτοντας -όχι λιγότερο ενδιαφέροντες- μακρινούς αντικατοπτρισμούς, με τα έργα των Ρενέ Μαγκρίτ και Κάσπαρ-Ντέιβιντ Φρίντριχ.

Την ίδια στιγμή, μέσα από μια διαδρομή που ξεκινά από τις θεωρίες του Φρόιντ περί μνήμης, το παράδειγμα του Μαρσέλ Προυστ και την ποίηση του Γιώργου Σεφέρη, επιχειρείται να αναδειχθεί η σχέση της ανάμνησης με την εικόνα και πώς αυτή η διαδικασία κρύβει ένα από τα γοητευτικότερα *εικαστικά* χαρακτηριστικά του έλληνα σκηνοθέτη. Το ενδιαφέρον δε συνίσταται έτσι, απλά, στο να αποδειχθεί μια οποιαδήποτε εικαστική συγγένεια μέσα από μία σύγκριση πινάκων με πλάνα, αλλά, κυρίως, στο ότι οι Αγγελόπουλος και Αρβανίτης, πολύ συχνά, σκέφτονταν όπως οι ζωγράφοι.

